

On the second day, we continue on page 111.

HAFTARAH, DAY 1. The Haftarah readings taken from the prophetic books of the Bible often complement the Torah reading by adding a different layer of understanding. Like the Torah reading, this Haftarah features a couple struggling with infertility, as well as a fertile "other" woman who disdains the barren wife. Characteristically in the Bible, infertility is a sign of the chosenness of both the woman and the child to be born to her. It is also emblematic of the way in which life's most difficult and painful challenges, particularly in areas which seem to come easily to others, may also be moments of deepening one's relationship with God. Additionally, Hannah's giving up of Samuel to the work of God anticipates, albeit in a milder fashion, Abraham's giving up of Isaac, the subject of tomorrow's Torah reading. Thus, the Haftarah for the first day picks up on themes in the Torah readings of both days. But the motives and behaviors of the characters are quite

בְּרָכָה שֶׁלפְּנֵי הַהִפְטָרָה
 בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר
 בְּנִבְיָאִים טוֹבִים, וְרָצָה בְּדִבְרֵיהֶם הַנְּאֻמָּרִים בְּאַמֶּת.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבַמְלָשָׁה עֲבָדוֹ
 וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבְנִבְיָאֵי הָאַמֶּת וְצִדִּיק.

שמואל א א

א וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן־הַרְמָתִים צוֹפִים מִהָר אֶפְרַיִם וּשְׁמוֹ
 אֶלְקָנָה בֶן־יִרְחָם בֶּן־אֵלִיהוּא בֶן־תָּחוּ כֵן־צוּף אֶפְרַתִּי:
 ב וְלֹא שְׁתֵּי נָשִׁים שָׁם אַחַת חָפָה וְשֵׁם הַשְּׂנִית פְּנִנָּה וַיְהִי
 לַפְּנִנָּה יְלָדִים וּלְחָנָה אֵין יְלָדִים: ג וְעֵלָה הָאִישׁ הַהוּא
 מַעֲרִיר מִיָּמִים | יְמִימָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת וּלְזַבַּח לַיהוָה צְבָאוֹת
 בְּשֵׁלָה וְשֵׁם שְׁנֵי בְנֵי־עֲלֵי חֲפְנֵי וּפְנִיחָס פְּהָגִים לַיהוָה:
 ד וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה וּנְתַן לַפְּנִנָּה אֶשְׁתּוֹ וּלְכָל־בְּנֵיהָ
 וּבְנוֹתֶיהָ מְנוֹת: ה וּלְחָנָה יָתַן מְנָה אַחַת אֲפִים כִּי אֶת־
 חֲנָה אָהָב וַיְהוֶה סִגְר רַחֲמָה: ו וְכַעֲסָתָה צָרְתָה גַם־פְּעַס
 בַּעֲבוּר הַרְעַמָּה כִּי־סִגְר יִהְיֶה בְּעַד רַחֲמָה: ז וְכֵן יַעֲשֶׂה
 שָׁנָה בְּשָׁנָה מִדֵּי עֲלֹתָה בְּבֵית יְהוָה כֵּן תִּכְעַסְנָה וּתִבְכֶּה
 וְלֹא תֹאכַל: ח וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִישׁוֹה חֲנָה לִמָּה תִּבְכִּי
 וְלִמָּה לֹא תֹאכְלִי וְלִמָּה יָרַע לְבַבְךָ הַלּוֹא אֲנֹכִי טוֹב לָךְ
 מִעֲשָׂרָה בָּנִים: ט וַתִּקֶּם חָנָה אַחֲרַי אָכְלָה בְּשֵׁלָה וְאַחֲרַי
 שָׂתָה וְעֲלֵי הַכֹּהֵן יֵשֶׁב עַל־הַפֶּסֶא עַל־מִזְבֹּחַת הַיִּכָּל יְהוָה:

different: Sarah sends Ishmael away in order to keep Isaac close, while Hannah willingly gives up her own child. Isaac is bound as sacrifice and lives life in his father's shadow, whereas Samuel will be an active prophet, crowning and dethroning. Some congregations conclude the Haftarah at the end of the narrative (1:1–28), others conclude with the Song of Hannah (2:1–10), and some read only the Song.

VERSE 3. SHILOH. שֵׁלָה. Joshua had established Shiloh as the resting place of the Ark.

VERSE 8. AM I NOT MORE DEVOTED TO YOU THAN TEN SONS? הַלּוֹא אֲנֹכִי טוֹב לָךְ מִעֲשָׂרָה בָּנִים. Elkanah's well-meaning effort to comfort Hannah is unsuccessful because, rather than listening to and addressing the root of Hannah's sadness, he imposes his own understanding of why she is sad. Later on, the priest Eli also makes incorrect assumptions about the reasons for Hannah's behavior (verses 13–14); he prays on Hannah's behalf only after he is able to listen to her. On Rosh Hashanah, as we pray for God to listen to our prayers, this passage highlights the importance of deep empathic listening, especially at times of personal crisis—and how frequently our listening is less than perceptive.

וְהָיָא מִרְת גַּפְשׁ וְתִתְפַּלֵּל עַל־יְהוָה וּבְכַה תִּבְכֶּה: /
 יא וְתִדַּר גִּדְר וְתֹאמַר יְהוָה צְבָאוֹת אִסְרָאֵה תִרְאֵה |
 בְּעֵינַי אֲמַתְךָ וּזְכַרְתֵּנִי וְלֹא־תִשְׁכַּח אֶת־אֲמַתְךָ וְנִתְתָּה
 לְאֲמַתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים וְנִתְתִּיו לַיהוָה כָּל־יְמֵי חַיָּיו וּמוֹרָה
 לֹא־יַעֲלֶה עַל־רֹאשׁוֹ: יב וְהָיָה כִּי הִרְבֵּתָה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי
 יְהוָה וְעָלִי שֹׁמֵר אֶת־פִּיָּהּ: יג וְחֲנָה הִיא מְדַבֶּרֶת עַל־
 לְבָהּ רַק שְׁפָתֶיהָ נִעוּת וְקוֹלָהּ לֹא יִשְׁמַע וַיַּחֲשֹׁבָה עָלַי
 לְשׂוֹכְרָה: יד וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עַד־מָתַי תִּשְׁתַּכְּרִין הַסִּירִי
 אֶת־יַיִנְךָ מֵעַלְיָי: טו וַתַּעַן חֲנָה וְתֹאמַר לֹא אֲדֹנָי אִשָּׁה
 קָשָׁת־רוּחַ אֲנֹכִי וַיִּין וְשֹׁכֵר לֹא שְׁתִּיתִי וְאִשְׁפָּךְ אֶת־
 נַפְשִׁי לִפְנֵי יְהוָה: טז אֶל־תִּתֵּן אֶת־אֲמַתְךָ לִפְנֵי בֵּת־
 בְּלִיעַל כִּי־מֵרֵב שִׂיחִי וְכַעֲסִי דְבַרְתִּי עַד־חֲנָה: יז וַיַּעַן עָלַי
 וַיֹּאמֶר לְכִי לְשִׁלּוֹם וְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִתֵּן אֶת־שְׁלֹתְךָ אֲשֶׁר
 שָׁאַלְתְּ מֵעַמּוֹ: יח וְתֹאמַר תִּמְצָא שְׁפָחֶתְךָ חֵן בְּעֵינַיִךְ
 וְתִלַּךְ הָאִשָּׁה לְדֶרֶכָה וְתֹאכַל וּפְנִיָהּ לֹא־דְחִי־לָהּ עוֹד:
 יט וַיִּשְׁכַּמוּ בַּבֶּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לִפְנֵי יְהוָה וַיֵּשְׁבוּ וַיָּבֹאוּ
 אֶל־בֵּיתָם הִרְמֵתָה וַיַּדַּע אֱלֹקָנָה אֶת־חֲנָה אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרָהּ
 יְהוָה: כ וַיְהִי לְתַקְפוֹת הַיָּמִים וַתַּהַר חֲנָה וַתֵּלֶד בֶּן
 וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי מִיְהוָה שָׁאַלְתִּיו: כא וַיַּעַל
 הָאִישׁ אֱלֹקָנָה וְכָל־בֵּיתוֹ לִזְבֹּחַ לַיהוָה אֶת־זִבְחַת הַיָּמִים
 וְאֶת־נִדְרוֹ: כב וְחֲנָה לֹא עָלְתָה כִּי־אָמְרָה לְאִשָּׁה עַד
 יִגְמַל הַנָּעַר וְהִבְאֵתִיו וְנִרְאָה אֶת־פְּנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב שָׁם
 עַד־עוֹלָם: כג וַיֹּאמֶר לָהּ אֱלֹקָנָה אִשָּׁה עָשִׂי הַטּוֹב
 בְּעֵינַיִךְ שְׁבִי עַד־גְּמֻלְךָ אֲתוֹ אִךְ יָקָם יְהוָה אֶת־דְּבָרְךָ
 וַתִּשָּׁב הָאִשָּׁה וַתִּינֹק אֶת־בְּנָהּ עַד־גְּמֻלָּהּ אֲתוֹ:
 כד וַתַּעֲלֶהּ עִמָּה כַּאֲשֶׁר גָּמְלָתוּ בְּפָרִים שְׁלֹשָׁה וְאִיפָּה
 אַחַת קָמַח וְנִבֵּל זֶיֶן וַתִּבְאֶהוּ בֵּית־יְהוָה שְׁלוֹ וְהַנָּעַר
 נָעַר: כה וַיִּשְׁחָטוּ אֶת־הַפֶּר וַיָּבֹאוּ אֶת־הַנָּעַר אֶל־עָלַי:
 כו וְתֹאמַר כִּי אֲדֹנָי חַי נַפְשֶׁךָ אֲדֹנָי אֲנִי הָאִשָּׁה הַנִּצְצָבֶת
 עִמָּכָה בָּזָה לְהִתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה: כז אֶל־הַנָּעַר הַזֶּה
 הִתְפַּלַּלְתִּי וַיִּתֵּן יְהוָה לִי אֶת־שְׁאֵלָתִי אֲשֶׁר שָׁאַלְתִּי
 מֵעַמּוֹ: כח וְגַם אֲנֹכִי הִשְׁאֵלְתָהּ לַיהוָה כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר
 הָיָה הוּא שָׂאוֹל לַיהוָה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ שָׁם לַיהוָה:

VERSE 13. Hannah became a model of prayer for the Rabbis, who based much of our practice regarding recitation of the Amidah, the silent prayer, on this chapter in the Book of Samuel.

VERSE 17. Remarkably, Eli not only attends to Hannah's explanation, but also recants his prior harsh judgment and blesses Hannah.

VERSES 27-28. Forms of the verb שאל, "to ask," "borrow," "lend," are repeated several times in these verses. On Rosh Hashanah we ask for life. What we may come to understand is that our lives are lent to us by God. And God borrows us for—asks us to do—God's service.